

NGO-INDUSTRIE IN CRISIS

'Ontwikkelingswerk is veel meer dan kortetermijndenken', zei Bogdan Vanden Berghe van 11.11.11 gisteren in deze krant. **DERK JAN EPPINK** stelt zowel het korte- als het langetermijndenken van de ngo's ter discussie.

Ontwikkelingshulp helpt niet

DERK JAN EPPINK

Wie? Europees parlamentslid van LDD, lid van de fractie van Europese Conservatieven en Hervormers
Wat? Inzameling 11.11.11 behoeft herijking.
Waarom? Ngo's zijn geldverslaafd.

Dit jaar krijgt 11.11.11 minder geld binnen dan vorige jaren. Bogdan Vanden Berghe, directeur van deze ngo, schrijft dit toe aan de economische crisis. Maar hij lijdt aan tunnelvisie want de hele ngo-industrie is in crisis. Steeds minder geld komt terecht bij de armen, steeds meer geld wordt besteed aan politiek lobbywerk en projecten in Afrika blijken nauwelijks duurzaam. Ontwikkelingssamenwerking stuit op haar grenzen. De Afrikaanse samenleving is al evenmin maakbaar als de onze. Volgens de eigen gegevens besteedt 11.11.11 maar liefst 25 procent aan politiek lobbywerk in Brussel onder het mom van educatie en bewustmaking. Slechts 22 procent van het geld gaat 'in een directe vorm' naar partners in de derde wereld. Dat is karig. Veel gewone burgers vragen zich terecht af of het geld wel bij de armen terecht komt. De problemen van 11.11.11 zijn maar het topje van de ijsberg. In de EU zit de ngo-industrie in de dieperik nadat het Europees Rekenhof, in rapport 4/2009, ernstige kritiek leverde op de gebrekkige wijze waarop ngos bijna 1 miljard euro uitgeven. Volgens het Rekenhof gaapt er 'een enorme kloof tussen de verplichtingen die ngos aangaan en de realisaties op het terrein'. Veel projecten worden niet goed uitgevoerd, terwijl 'volledige en betrouwbare gegevens ontbreken'. Het Rekenhof noemt dit 'uiterst betreurenswaardig'. Bovendien stelt het Rekenhof dat de 'kwantiteit' van de hulp belangrijker lijkt te zijn dan de 'kwaliteit'.

De ngo's willen steeds meer EU-gelden uitgeven. In 2006 was dat 836 miljoen euro, in 2007 915 miljoen euro en in 2008 1 miljard euro. Maar het Rekenhof kwam uiteindelijk met de vernietigende vaststelling dat veel projecten 'niet duurzaam' zijn. Tijdens een hoorzitting in het Europees Parlement op 5 oktober verwoorde Koos Richelle, directeur-generaal van het hulpbeleid bij de Europese Commissie, het probleem als volgt: 'Er is een grote kans dat een project in elkaar stort zodra hulpverleners ver-

De EU-begroting voor ontwikkelingshulp in 2008 verdient geen kwijting en de hulp moet geleidelijk worden afgeschaft.

Als ngo's niet in staat zijn 1 miljard euro zinnig te besteden, hoe kunnen zij dan meer geld wel goed besteden?

trekken. De Commissie kan niet meer alles opvolgen. Geef mij meer ambtenaren.'

Het is tijd dat de EU ngo's de wacht aanzegt. De EU-begroting voor ontwikkelingshulp in 2008 verdient daarom geen kwijting en de hulp moet geleidelijk worden afgeschaft. Maar de rapporteur in de begrotingscontrolecommissie van het Europees Parlement, Bart Staes, schiet zijn vrienden bij de ngo's te hulp. Hij heeft welis-

waar de intellectuele eerlijkheid te erkennen dat er 'een probleem' is. Maar hij wil niet tornen aan de hoogte van de uitgaven en vindt dat 'meer EU-ambtenaren op Europese delegaties in de derde wereld' nodig zijn om het geld beter te besteden.

Dat is geen remedie. Het probleem is de hulpbureaucratie en Staes wil als oplossing: meer bureaucratie. Als ngo's niet in staat zijn 1 miljard euro zinnig te besteden, hoe kunnen zij dan meer geld wel goed besteden? Ngo's zijn zelf geldverslaafd. De voorzitter van Concord, de koepel van ngo's, zei tijdens de hoorzitting: 'Wij hebben meer geld nodig'. In Brussel draaien circa 1.500 ngo's om de Europese subsidiepotten. De meeste van hen weigeren zich bij de Commissie te registreren zoals commerciële lobbyisten moeten doen. Zij voelen zich met hun 'nobele intenties' verheven boven die doorsneelobbyisten.

De maakbaarheid van de samenleving is beperkt. De Europese Commissie bestiert jaarlijks 40.000 projecten in de derde wereld. Dat is bizar veel. Europees ontwikkelingsbeleid is een soort planeconomie op afstand. Ambtenaren bedenken projecten op de tekentafels in Brussel, terwijl ngo's deze op het terrein moeten uitvoeren. Dat lukt hen net zomin als het Staatsplanbureau dat de economie van de Sovjet-Unie wilde organiseren. Europees

LEVE HET STAKINGSRECHT

Liberaal Geert Messiaen veroordeelde de treinstaking de afgelopen dagen: 'Net zoals vele andere pendelaars begrijp ik niet waarom die vakbondsacties altijd ten koste moeten gaan van de brave pendelaar.' **KURT DE LOOR** begrijpt het wel.

KURT DE LOOR

Wie? Vlaams volksvertegenwoordiger voor SP.A
Wat? Het pleidooi voor minimale dienstverlening is plat populisme.
Waarom? Als er in andere sectoren gestaakt wordt, hoor je dat pleidooi niet.

Als de spoorwegvakbonden het werk neerleggen omdat een duizendtal collega's op straat dreigen te worden gezet, worden ze gediaboliseerd. Liberalen en werkgeversorganisaties op kop. Onder de noemer 'minimumdienstverlening' wordt het stakingsrecht verder uitgehouden. Plat populisme. Als syndicalisten bij Opel Antwer-

pen terecht de band stilleggen omdat duizenden collega's dreigen hun job te verliezen, staat het hele land als één man achter de vakbonden. Liberalen en werkgeversorganisaties op kop. Het klassieke verhaal van twee maten en twee gewichten.

Arbeiders in de fabriek mogen staken. Liefst met veel toeters en bellen aan de fabriekspoort, dat levert mooie beelden op in het journaal. En voorts hebben we er geen last van. Als cipiers in de gevangenissen terecht staken omdat de werkdruk onhoudbaar wordt en hierdoor de veiligheid in het gedrang komt — en omdat aan hun eisen geen gehoor gegeven wordt — ontstaat er geen hetze. Dan staat het stakingsrecht niet ter discussie. Zolang binnen de dikke gevangenis muren alles rustig blijft en de stakers zich voor de gevangenispoort positioneren, en niet voor mijn voordeur, is alles in orde. Laat ze dan maar staken, mijn steun hebben ze. En voorts hebben we er geen last van.

Heeft mijn treinconducteur een probleem met zijn baas, dan is dat zijn zaak, niet die van mij. Ik verwacht van hem dat hij kaartjes knipt en mij ten gepasten tijde laat

weten dat mijn vervoersbewijs ei zo na vervallen is. Als mijn treinbestuurder een probleem heeft, dan is het nog meer zijn eigen zaak. Ik ken hem niet, zie hem nooit. Ik verwacht enkel dat hij mij van Brussel naar Zottegem brengt en liefst op tijd.

Maar o wee als mijn werkgever het in zijn hoofd krijgt om mijn loon te herbekijken of als hij durft meedelen dat de financiële crisis mij mijn job zou kunnen kosten. Dan zullen mijn medepassagiers op de trein het geweten hebben: ik leg het werk neer! Met mijn sociale verworvenheden sol je niet. Het diepdroevige verhaal van ikke ikke ikke...In de economische jungle is het ieder voor zich.

'Ieder voor zich': laat dat nu net zijn waar liberalen in uitblinken. De topman van de liberale mutualiteiten, Geert Messiaen, roept op tot kleine daden van verzet tegen het spoorwegpersoneel. In de liberale verborgen agenda staat de uitholling van het stakingsrecht weer met stip op één. Dat de stakers niet over één nacht ijs gingen bij het beleggen van hun staking, vergeet Messiaen erbij te vertellen. Het is te gemakkelijk om woordvoerder te spelen van de verongelijkte reiziger. De spoorvakbonden worden herleid tot gijzelaars die er een waar genoegen in scheppen om reizigers te gijzelen. Van solidariteit met het treinpersoneel geen spoor. Dat uw en mijn sociale verworvenheden, het stakingsrecht op kop, door dergelijke ondoordachte uitspraken gegijzeld wor-